

9 februari 2008

Voorpagina
 Horoscoop
 Wat u zegt
 Binnenland
 Strips
 Puzzelen
 Journaal
 Achtergrond
 Familieberichten
 Weerbericht
 Buitenland
 Advertenties
 Privé
 Telesport
 Financiële Telegraaf
 Zaterdag
 Overgeld
 Autotelegraaf
 Wetenschap
 TV Weekeinde
 Digitaal
 Vaarkrant
 Reiskrant
 Erop UIT

Een week de krant
 Aansprakelijkheid
 Uw reactie

De Telegraaf

HIJ IS net terug, maar eigenlijk alweer weg. Voor de beroepsH H avonturier is er eigenlijk nooit een 'gisteren'. Wat telt is de nieuwe uitdaging van „Er 'morgen'. Zo ook bij Wilco van Rooijen. Koud retour vanuit Argentinië, waar hij de Aconcagua zonder zuurstof beklom, smeedt hij weer nieuwe plannen, of eigenlijk: hij wil revanche. Het is maar hoe je tegen de K2, de berg die doodt, aankijkt. Over leider- en vaderschap.

Avonturier WILCO VAN ROOIJEN wil nu eindelijk killer-berg K2 bedwingen

"Er zijn slechtere plekken om te sterven..."

13 jaar geleden kwam hij meer dood dan levend terug van eerste poging

door ROB HAMMINK

UTRECHT, zaterdag

Als je letterlijk leeft van Top naar Top, ligt 'vorige week' blijkbaar jaren achter je. Wilco van Rooijen (40). 'Beroepsavonturier', een stoer portret van zichzelf en nog veel meer staat er op zijn visitekaartje. Dingen die je niet verwacht bij een avonturier. Dingen die met management/consultancy/business en zo te maken hebben. Later in het gesprek zal blijken dat je Van Rooijen zonder twijfel ceo van een multinational kunt maken; een oningevulde carrièremove die je vaker terugziet bij bikkels die sportieve sporen hebben verdiend en daar zonder veel gêne óók zakelijke kwaliteiten aan verbinden. Voor wie het nog niet wist: een berg beklimmen, is namelijk als een grote organisatie leiden.

De lange man uit Utrecht met indringende ogen, is net terug van een hachelijk avontuur in Argentinië. Daar beklom hij met zijn team de Aconcagua (6.962m.). Een gewonnen strijd tegen de Viento Blanco's, de hevige sneeuwstormen, en hoogteziekte. „Het is de vijfde berg van de 7summits (de zeven hoogste bergen op de 7 wereldcontinenten, RH.) die ik zonder zuurstof beklom. Nog twee te gaan." Appeltje eitje, zo lijkt het aan de Utrechtse keukentafel.

Passie

Veel liever vertelt hij vol passie over zijn aanstaande project: een poging naar de top van de K2 in juni en juli 2008. Ditmaal via de Cesen route en niet via de meer voor de handliggende Abruzzi Ridge. Van Rooijen koopt niet zijn plek in een internationaal team, maar orkestreert deze hele expeditie nu zelf. Hij heeft namelijk nog een appeltje te schillen met deze Moeder Aller Bergen, op de grens tussen Pakistan en China, die met zijn 8611 meter de bijnaam 'killer mountain' draagt. De Mount Everest heeft

• De ongenaakbare K2, een nauwelijks te temmen berg. Liefst 22% van de klimmers overleeft een expeditie naar top niet.

FOTO: EXPEDITIENET.NL

• Wilco van Rooijen maakt zich op voor een drie maal is scheepsrecht-poging om de K2 te bedwingen. „Tijdens zo'n zware tocht bewijzen mensen zichzelf. Wie houdt vol? Wie neemt de leiding?"

FOTO: RIAS IMMINK

• In 1995 keerde Wilco van Rooijen zwaar gewond terug op Schiphol, na zijn eerste poging de K2 te beklimmen. Door vallende rotsblokken brak hij een jukbeen en een arm.

FOTO: HANS VAN TILBURG

de naam, maar de K2 is veel meedogenlozer.

„Ik heb nu twee pogingen ondernomen, maar die mislukten beide. In 2006 was het te wijten aan slechte organisatie van collega-klimmers, die de beloofde kampen niet in orde hadden toen ik terugkwam van de aangrenzende Broadpeak. Dat kostte veel tijd waardoor we in een ongunstige periode terechtkwamen, eind juli, begin augustus. Dan nemen de hoogtestormen en de luchtvochtigheid toe met als extra gevaar meer lawines. Ik heb toen met een kleine groep, bestaande uit een Pool, een Ier en vier Russen toch een poging gewaagd. Wij hebben geluk gehad. De Russen werden door een lawine gegrepen en zijn alle vier overleden. De K2 is een meedogenloze berg om te beklimmen. Hij heeft veel mensenlevens geëist en soms word je daar tijdens de beklimming ongevraagd getuige van. Ik heb menselijke delen zoals een been gezien, nog steeds vastzittend in een laars.”

De eerste K2-poging grijpt in de archieven terug naar 1995 toen Wilco van Rooijen op 6300 meter hoogte letterlijk een stel rotsblokken wegkopte. „Ik hing in het midden van het touw. Mijn klimmaat schreeuwde naar beneden dat ik moest oppassen voor vallende stenen waar de K2 trouwens bekend om staat. Ik keek op en kreeg er één in mijn gezicht, waardoor mijn jukbeen brak. Een andere rots kwam op mijn arm, die ook brak. Ik raakte bewusteloos en verloor veel bloed, wachtte in het basiskamp dagenlang op mijn repatriëring. Op dat moment was Pakistan in oorlog met India. De beloofde militaire helikopter die me weg zou halen, deed er uiteindelijk vijf dagen over.”

Als de ijzige verhalen en tergende temperaturen aanstaande klimmers niet laten rillen dan toch het sterftecijfer, dat in het geval van de K2 op een royale 22% ligt. „Maar ik geloof niet zo in statistieken. Wat zeggen die eigenlijk? Er gaan mensen naar die berg terwijl ze helemaal geen ervaring hebben en helemaal niet op de K2 thuishoren. Die schroeven het mogelijke gevaar alleen maar nodeloos op. Je kunt het risico zelf in de hand houden door op tijd de stekker uit de expeditie 13 jaar te trekken.” In de hoek geleden van de kamer ligt de veertien hij meer weken oude Teun in zijn dan levend box. Hij brabbelt wat onverterug staanbaars.

Je nieuwe risicocalculatie van de gevaren lijken uit de koker van het vaderschap te komen...

De, van huis uit, elektrotechnicus Van Rooijen geeft toe dat er een nieuwe situatie in zijn privéleven is ontstaan die effect heeft op

• *Op weg naar de top van de K2 herinneren monumenten aan omgekomen klimmers.*

FOTO: EXPEDITIENET.NL

Ondanks dat de visie van Van Breukhoven niet tot groot respect leidt, blijft de Utrechtenaar gepassioneerd klinken als hij het over zijn trainingen als Master Class, Top Class en Executive Class heeft. Met zoveel successen op zijn naam is hij ongetwijfeld één van de betere ervaringsdeskundigen die ons land langzamerhand overbevolken.

Maar bij Van Rooijen is het vaak anders: geen lullepotje over teambuilding en een rekeningetje sturen. Het liefst neemt hij zijn deelnemers wekenlang mee de bergen in als perfecte leerschool. Die visie levert zeer gewaagde uitspraken op. „Als je de Mount Everest weglaat uit de Seven Summits, want daar zijn reddingsoperaties moeilijk, zijn alle andere zes veilig en door iedereen te beklimmen. Als je maar wilt! Als je je maar houdt aan het trainingsprogramma dat ik voorhoud. Bij mijn bedrijfspresentaties toon ik altijd eerst het uitzicht vanaf een bergtop. Mensen zeggen dan 'Wow. Dat wil ik ook meemaken'. Ik zeg dan: 'Dat kan, maar dan moet je wel in beweging komen'. Je kunt niet verwachten dat je het ene moment op de bank hangt en het volgende moment een dagelijkse inspanning van vijftien uur levert. Bedrijven die echt willen achterhalen of personeel kwaliteiten heeft, doen er goed aan ze met mij de berg op te sturen. Je distilleert de juiste vaardigheden. Iedereen bij een bank heeft hetzelfde pak aan, keurig grijs, maar hoe onderscheid je je? Wat is de intrinsieke waarde van je werknemer? Tijdens zo'n zware tocht bewijzen mensen zichzelf. Wie houdt vol? Wie neemt de leiding? Wie is niet sterk, maar wel slim? Allemaal niet nieuw hoor, wat ik doe. Maar wel effectief. Kijk, mannen als Ratelband of andere goeroes kunnen tot enthousiasme leiden, maar het effect is vaak kortstondig. Een week later op maandagochtend, als het ritme wordt opgepakt, is alles weer vergeten.”

Toppers komen op de top?

„Niet per se. Het is niet eens noodzakelijk dat je die top haalt. Iemand die binnen zijn mogelijkheden heeft gesport, maar misschien fysiek niet zo sterk is, kan wél zijn managementkwaliteiten bewijzen door bijvoorbeeld het kamp perfect te organiseren. Dat moet namelijk ook gebeuren en is van levensbelang.”

zijn ambities: „Mijn vrouw Heleen en ik hebben daar goede afspraken over. Ze vertrouwt erop dat ik op tijd stop als het risico te groot wordt.” Hij kijkt even peinzend naar Teun. „Heleen is niet voor niets op me gevallen. Ze houdt van de avonturier in me en wist waaraan ze begon. Bovendien: als ik het klimmen zou opgeven, loopt er hier een zeer chagrijnige man door het huis. Dat wil niemand.”

Coaching

Ook al wordt het vaak tegengesproken, maar zoals je vaker ziet bij sporters die boven het gemiddelde scoren, houdt ook deze beroepsavonturier zich steeds meer bezig met lezingen en coaching als lucratieve bron van inkomsten en waarschijnlijk als vangnet voor later, als het lijf niet meer zo soepel is. Naar analogie daarvan beginnen inwisselbare soapsterretjes te schilderen. Van Rooijen laat zich niet uit balans brengen als we hem vragen aan welke universiteit hij management en/of bedrijfskunde heeft gestudeerd. „Zelfs Hans van Breukhoven, die laatst een zeventuizender beklom, gaf het toe: bergbeklimmen heeft veel overeenkomsten met het leiden van een bedrijf.”

De K2 ooit als leerschool voor gevorderde captains of industry?

„Nee, dat zal niet gebeuren. Daarvoor blijft de berg te moeilijk en exclusief voor beroepsklimmers als ik.”

De komende ambitie wordt je dood?

„Dat weet je nooit. Bij het basecamp zijn tientallen bordjes met namen van slachtoffers in de wand geslagen. Er zijn slechtere plekken als laatste rustplaats. Beter dan met een kist de klei in. Wat me wel vervelend lijkt: je lichaam raakt vaak zoek, is onvindbaar. Dat zou ik vreselijk voor mijn gezin vinden.”

[Terug naar pagina](#)

Volgende kolom

9 februari 2008